

Solen endelig var brudt frem igennem de kolde Taager, der nu i ugevis havde indhyllet Landet. Han saa' sig omkring og atter fløjtede en Stær i hans Nærhed, og endnu en, og én til hele Haven var fuld af Vaar!

Han smilte vemodigt. Han kom til at tænke paa de mange Gange, han i Vinterens Løb havde længtes efter Foraarets Komme — fordi han havde haft en besynderlig Tro paa, at dermed vilde nok endelig alting blive godt; at med Vaarbrydningen i den vinterbundne Mark og Fjord vilde der ogsaa blive løst op for det Kærlighedens Kildespring, han følte opstemmet i sit eget Hjærte.

Han vendte sig om mod Stuen, gik hen til Skrivebordet, hvor han omhyggelig gemte Faderens Brev i en af Skufferne, strøg sig derpaa med bægge Hænder fra Panden op gennem Haaret ligesom for at bortjage alle tyngende Tanker, skiftede Klæder, tog sin Hat og en Silkeparaply, der stod ved Døren, og forlod Værelset.